compoziţia *süke-boka* e tradusă prin „a ki se ért, se hall", adecă „cel care nici nu înţelege, nici nu aude."

In glosarul făcut de Damé la *Proverbele* lui Zanne vol. II, *şuchiat* e tradus prin 'creux, vide'. Dacă deschidem însă cartea la pag. 468, la care sântem trimişi, întâlnim locuţiunea: *îşi face urechea şuchiată*, în care acest cuvânt e întrebuinţat încă în înţelesul original de „surd".*)

Cât despre varianta *deşuchiat*, care se găseşte în Muntenia, aceasta trebue analizată ca *des* + *şuchiat*, iar compunerea cu prefixul *des-* se datoreşte influenţei unei serii întregi de cuvinte cu înţeles asemănător, precum: *desmăţat*, *deşanţat*, *destrăbalat* etc.

Tiktin traduce, în Dicţionarul său român-german, pe *deşuchiat* prin 'der im Kopfe nicht richtig ist, verdreht, närrisch', deci îi dă tocmai înţelesul cuvântului *şuchiat*. Din informaţiile ce le-am cules, reiese însă că *deşuchiat* are altă nuanţă de sens, care explică traducerea de 'zerfetzt, zerlumpt' pe care o dă Polizu cuvântului. Astfel *deşuchiat* se zice de un om care are îmbrăcămintea în dizordine (comunicat de G. Vâlsan), iar unii scriitori îl întrebuinţează cu sensul lui 'deşănţat, bizar', astfel Caragiale (*Schiţe* 69/4), care vorbeşte de „gesturi *deşuchiate*" şi St. O. Iosif, în traducerea poeziei Lenore de Bürger:

Acum se strâng în cimitir
Stafiile la lună,
Şi-o horă *deşuchiata* 'ntind
Şi cântă împreună.

Sextil Puşcariu.

III

Cârlan

Este un termin păstoresc, privitor mai ales la oi, uneori şi la cai. După cercetările mele personale, aproape în toate regiunile locuite de Români — la Macedoromâni şi Istroromâni nu există — înseamnă „mielul după ce a fost înţărcat". Înţărcarea

*) Explicarea „nu-i pasă, lasă greul pe altul" mi se pare cam puţin nimerită. Probabil că expresia aceasta se întrebuinţează ca şi „îşi face urechea-toacă" pentru omul care se face că nu aude, nevoind să înţeleagă ce-i spui, oricâte i-ai tocă.

BDD-A14612 © 1920-1921 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

mieilor se face de obiceiu cam pe la sfârşitul lunei Maiu sau la începutul lunei Iunie, după regiuni şi după felul timpului. Prin urmare, cam la două luni după fătat, mieii devin *cârlani* şi se numesc aşa până în anul· următor, când, după înţărcarea noilor miei, se numesc *mioare*. Femeninul prepondorează de astădată, pentru motivul că marea majoritate a lor sânt de parte femeiască (oi) — păstrate pentru prăsilă — şi numai cam 10% sânt berbeci. În perioada celor două luni de după fătat se numesc cu un nume generic „miei", fiindcă sânt amestecati şi „miei" şi „miele". De asemenea şi după întărcare, se numesc colectiv *„cârlani"* la masculin, pentru că formează la un loc un grup a parte, zis „turma (cioporul etc) de cârlani". Sânt păziţi la păşune de cei mai buni ciobani (cârlănarii), pentru ca să scoată elemente cât mai bune pentru prăsirea viitoare. Dacă sânt cârlani mai puţini, încât nu pot forma singuri o turmă, atunci se amestecă cu mioarele (mielele din anul trecut) şi se numesc turma de mioare sau sterpe, în deosebire de cealaltă turmă, a oilor care au fătat şi dau lapte în vara respectivă. Dacă sânt multe, mioarele pasc deosebit de cârlani. Pentru a avea clară noţiunea de cârlan trebue să mai adaug, că aceasta nu este legata de ideea de vârstă, cum e cazul pentru „mioară", „târţiu", „noatin" etc.

În unele regiuni însă[1]) — şi cunosc destul de bine viaţa păstorească — unde păstoritul este în decădere, sau nu este ocupaţiunea de căpetenie locuitorilor, înţelesul cuvântului „cîr-

---

1) Iata din răspunsurile date la „Chestionarul Hasdeu", câteva.

I, Cari cuprind ideea de miel înţărcat·

Buzau II, 87, 131, 187 şi 203.

Covurlui 68; Constant 239.

II, Care cuprind ideea de *miel, miea* (oaie, berbece) de 1 3 ani Constanta 239, Buzău II, 27, 49. Muşcel IX, 482.

III, Cari cuprind ideea de mânz, cal de unul, doi, trei şi chiar patru ani. Buzau II, 185, 222. Muşcel IX, 265; Olt XI 184.

Cum se poate observă, în unele judeţe se dau toate trei înţelesurile, ceea ce denotă şi confuzie şi nu numai evoluţia sensului dela ceea ce a însemnat la început.

BDD-A14612 © 1920-1921 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

lan" a suferit schimbări[1]). A început să se aplice şi la mânjii mai mari, confundându-se în unele părţi cu „*noatin*" (mânz de un an). In felul acesta e legat, de cele mai multe ori, greşit de ideea de vârstă şi se defineşte de către unii şi prin miel, oaie de un an sau doi«. Astfel se explică amestecul a două înţelesuri ce-l întâlnim în dicţionare şi în diferite texte privitoare la „cârlan: 1, mielul după ce a fost înţărcat şi 2, miel sau mânz de un an (uneori chiar de doi şi trei ani). Important de ştiut la înţărcatul mieilor este mai ales faptul că nu se „opresc" toţi mieii pentru „prăsilă, pentru a deveni „cârlani", ci *numai cei mai buni, cei mai frumoşi*, cei pe cari păstorii îi socotesc a fi de rasă mai bună. Când e vorba de berbecuţii „de rudă" (de prasilă) alegerea se face şi mai scrupulos, decât pentru miele.

Aci stă — în această selecţionare — şi elementul primitiv în înţelesul cuvântului „cârlan". Este adecă meu care prin structura lui din naştere şi prin grăsimea la care a juns în cele două luni, cât a fost „sugar", până la înţărcare, dă dreptul de „ţinut" pentru reproducere.

In felul acesta ajungem, cred, să întrezărim originea acestui cuvant, care ca şi aproape toate celelalte privitoare (berbece, miel, mioară, arete, tăiţiu etc), ne duce tot la o formă latină.[2])

Este *carnalis, -e*, însemnând propriu zis „e carnis constans, animalis" Cuvântul se întâlneşte în expresii, precum: *carnales*

---

1) cf. Tiktin Rum.-Deutsch Wörterb.
Cârlan, Junges vom Schafe od Pferde in der Zeit von Entwöhnung bis zur Zuchtreife (2 bis 4 od 5 Lebensjahr, Jahrling, Zeitbock Füllen. Fem *cârlană*, pl *-ne;* dim. *cârlănaş, -a; -laior*. mag *kârlan(* Cf şi următoarele: *Cârlani* (corespunzator grecescului ἀμνός), Biblia din 1688, turmă de cârlani, păscută de opt ciobani. Alecsandri. Poezii populare, Bucureşti, 58; agneau de six mois à un an, agneau sevre. E Dame. Terminologie 68, 69, 99; *Cârlan mielul după înţărcat*, până la un an. I. Creanga, Opere ed. Minerva, Glosar (făcut de un bun cunoscător al pastoritului, I. Gh T. Kirileanu); *Cârlană*, meluţa de un an. Şezatoarea I, 70.

2) Weigand presupune că cuvântul ar sta în legătură cu sârb. *krd* Rudel, Herd, slov. *krdel*, care ar da **krdlan* ein Schaf resp Pferd, das der grossen Herde eingefügt werden kann. (Jahresb. XVI, p. 222). Philippide îl deriva din **cârnan — carne* (Ist. l. rom. 150).

BDD-A14612 © 1920-1921 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

fetus, generationes; carnalem originem etc. Ca sinonime se dau formele „corporalis", „creatus'" [1])

Ca punct de plecare trebue să luăm deci înţelesul de: „făt" (care la început a fost tot un termin păstoresc), miel trupeş, cărnos, gras, frumos, şi deci bun de ţinut pentru prăsilă — *cârlan* Foneticeşte a trebuit să se dezvolte astfel: *carnalem, cârnare,* plur. *cârnari,* după care s'a refăcut un singular, *cârnar,* mai ales alături de un femenin **carnare* (sau *cârnara*), precum este astăzi *çârlan* şi *cârlană.* Cf. şi miel *sugar* şi miea *sugara,* iar pentru *-are,* devenit *-ar,* cf., între altele, *digitale* > *degetar.*

Apoi prin disimilare, foarte explicabila în asemenea poziţie *cârnar* a devenit **cârnal,*

Şi apoi prin metateză: *cârnal* a devenit *cârlan* (cf. *catelinu* > *atinel, rumeagă rumugă rugumă* etc).

S'ar puteă admite şi o fază: **cârnar* > *cârnan* (cf. *farina fanin,*) şi apoi *cârnan cârlan,* prin disimilarea *n-n l-n* (cf. forme *a nen nta ame inţa, funun ine fu ingine* etc) M i ales că al t ri, de cu vrem au trebuit să apară dim. **cârn i lut carlanut cc lanor carn dior* (cf. *mirioară*∠*mihoara*). O ic m, cuvântul a trebu t s e atras de vreme de către altele cu care acesta convieţu a precum mai ale : Juncan, baetan, co n (f şi nume e de vite J ian, Pla n, Balan, Duman etc), care aveau terminaţiunea *-a i* In limb le romanice se întâlnesc forme e corespunza oare ca fonetism: it *carn le,* sp. *carnal,* fran cog. *charnel* [2]) Aici trebue adaugat, cred, şi prov. *car c l* ad., „charnel (jour) gras en chair et en os, vivant, s isie de bé tail surpris dans les lieux défendus; le bétail saisi" [3])

D- M. Lübke da ca derivate din *caro (carne)* în limbile romanice formele: vegl. *karnual,* span. *carnero,* port. *carneiro* „Hammel", „Widder", deci cu înţeles apropi t de cel românesc, (cf pe tru evoluţia înţelesului, şi forma dialectală, din Vionaz, *tsernoa carnutus,* „Kuh mit grossem Euter).[4])

---

1) Cf. pentru toate acestea *Thesaurus Linguae Latine* p. 475
2) W. M.-Lübke, în Thesaurus Linguae Latinae.
3) Emil Levy, Petit Dictionnaire provençal-Français.
4) W. M.-Lübke, Rom. Etym. Wörterbuch

BDD-A14612 © 1920-1921 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

Chepcèl

Am cules în Serbia acest cuvânt, pentru lămurirea înţelesului căruia dau aceste versuri din eântecul „*Dela noi, la voi*", cules la Românii din Serbia, satul Râtcova (Craina).

Jos la rădăcină,
O lină fântână
Cu jghiab de alamă,
Cu ţuţur de fer,
Chepcel de-aurel,
Bea voinici cu el.

Cel de la care am cules aceste versuri mi-a explicat că chepcel „e căuc".[1]).

În limba latină există şi diminutivul cf. *Caucellus*, „Becher"., în vechea fr. „moulin à *choisel*", durch ein Reservoir gespeiste Mühle[2])

Din punct de vedere fonetic, îndiferent dacă pornim de la un prototip latin sau de la un dim. românesc, s'a dezvoltat astfel: *caucel*∠**cavcel*∕**căbcel*∕*căpcel*∕*chepcel*; prin trecerea lui *u*, înaintea consoanntei la *v*∕*b*∕*p*, fenomen care se mai întâlneşte şi în alte cuvinte, în graiul din Serbia, Bănat etc. (precum: *çapta*∠*cavla*∠*căuta*; *cheptoare*<*cheutoare*) şi prin trecerea lui *ca-* la *che*>, în poziţie atonă (f. formele dialectale cunoscute: *chimeşe*<*camaşe*; *închèpe* *încape* şi chiar *ghina* *gheină* <*gaina*, cum am auzit personal în Bihor).

Pentru trecerea lui *u*>*p*, **caucel* a putut fi influenţat şi de *chipce*, (cf. nota 3, sau de *chepcea* (turc. *Kepče*, Schaumlöffel, apud Tiktin o. c.)

Noteînă (lână).

Se numeşte în jud. Vâlcea şi în Serbia lana de pe noatin.[3]) In Vâlcea şi mielul de un an se numeşte noatin. Cum sufixul *-inus* a încetat de mult, odată cu formarea limbi romane, cuvântul ne duce la un derivat latin *annotinus* care trebue

1) Cf. şi Tiktin, Dict. chipcel explicat prin Becherlein (?) din fraza: „şi-şi scoase chipcelul lui şi-l umplu de apă" (Ioan Zlatoust, Mărgăritare, Bucureşti 1691).

2) W.-M.-Lübke o. c

3) Dl. Tiktin o. c da forma (lână) „*noatină*"

BDD-A14612 © 1920-1921 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

pus alături de altele care se referă la părul sau lâna animalelor. Astfel sânt: *căprină* „lână de capră", la Aromâni, şi Megleniţi şi păstrat ca nume de oaie la Dacoromâni;[1]) cf. pentru sufixul *-înus* şi formele *porcină* (carne de porc, în dacorom şi maced, *un* (de oaie, mai ales lapte)[2])

A piersicà (chersicà[3]).

Se întâlneşte în toată Muntenia şi în părţile Bârsei. Inseamnă a da cuiva o bătaie mai uşoară, mai ales când e vorba de copii. Se aude în expresii ca „am să te piersic eu".[4]) „l-a piersicat rău, bine" etc. (cu o nuia, băţ ori cu altceva, cu care nu se poate da o bătaie prea aspră). Are şi înţelesul de „a „ustură, a tăia" pe cineva cu vorba, gluma".[5])

Evident, *a piersicà* are o întrebuinţare mai rară astăzi, cum se întâmplă cu atâtea cuvinte cari se izolează dela o vreme în anume regiuni numai, restrângându-şi şi înţelesul. Judecând însă după forma lui, nu poate fi decât vechiu, căci, dacă ar fi un derivat mai nou, ar trebui să fie, mai curând, de conj. IV-a.

Cercetând în dicţionare înţelesurile verbului lat. *sĕco, -are* care a trecut în limbiile romanice, atât simplu cât şi în formele cu prefixe *rese o*[6]) şi *dissĕco* (cf. maced. *disicari*), găsim şi urmă'oarele întrebuinţări: „Sectus Gallus", „Gaulois mutilé" (Hor.); „secare verbere terga", „entamer le dos à coups de lanieres" (Tibull); „Sectus *flagellis*", „dechirer de coups de fouet (Hor.); „sectae unque genae", joues égratignées par les ongles" (Hor.); „secare comes", „arracher les cheveux" (Mart.)

1) Cf. S. Pus ariu Etym. W. d. r. Sprache.

2) Dens işianu-Candrea, Dict. etim.

3) Se aude mai mult *chersica*, fiindcă se întrebuinţează în regiunea labialelor al erate, în Muntenia.

4) Cf. şi Chirţescu, Grânarii, p. 176 „Fugiţi la o parte, diavolilor, că vă piersic, şi le arata cleştele dela sobă". De remarcat că d. Ch. scrie într'o limbă cu un pronunţat caracter dialectal.

5) In Tiktin o. c: *piersicà*, prez. *piersic*, Munt. fam. „Jdn. fuchteln, die Rute kosten lassen, ihm ein paar Hiebe aufbrennen". Şi dă exemplele: Rumânu care nu-şi piersică copiii de mici, mult păcătueşte" (din Jipescu, Opincarul); „Epigramele. . . făceau să râdă chiar pe aceia cari erau piersicaţi de verva caustică a Doctorului". Gion, Pertr.

6) Cf. W M.-Lübke o. c.

BDD-A14612 © 1920-1921 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

(Cf. înţelesuri ce se cuprind şi în verbele: a bate, zdrobi, omorî în bătăi etc.).

Alături a existat şi verbul *pèrsêco, -are,* care e dat de dicţionare ca mai puţin uzitat, dar care n'a putut să aibă decât aceeaşi întrebuinţare, numai cu o unanţă mai pronunţată a ideii de „a bate".

Pèrsec a păstrat accentul normal (pèrseco), iar în ce priveşte poziţia lui *r* din *per-* cf. pierd, pierdere (< *perdere).*

Rutes.

Se întâlneşte în psaltirile din veacul al XVI-lea şi în codicele Voroneţean în formele *rutes,* de cele mai multe ori fără *-u* final, de câteva ori cu *-e* şi odată cu *-a* la sfârşit.[1])

Inseamnă „iar, iarăşi". Cuvântul acesta nu poate fi despărţit ca înţeles de latinul *rursum (rursus).* Ca fonetism în lat. vulg. a trebuit să devie **rusum*[2]), ca şi celalte doua adverbe de aceeaşi origine: *deosum (< deorsum)* şi *susum (< sursum) Rusu(m)* trebuià să devie în rom. *rus(u).* Dar avem de a face, cred, cu un adverb compus **rusu+ĭtem* pentru întărirea sensului, care ar corespunde formelor româneşti de azi: „aşa, iar aşa, tot aşa" etc. **Rusuite(m)* a devenit **rusute* şi prin metateză" *rutes(u).* Formele cu *-e* la sfârşit, fiind mai puţine, ar puteà să fie greşeli de transcriere.

Ţùţur, cioroiu.

Sânt două creaţiuni interesante onomatopeice. Cel dintâiu se întâlneşte în Serbia şi Oltenia şi cum se poate vedeà şi din versurile citate la tratarea lui *chepcel,* unde se vorbeşte de *ţùţur* de-alamă, la o fântână, înseamnă tubul, ţeava[3]) prin care curge în continuu apa în jghiab, la o fântâna. Iar *cioroiu* (cules de mine în jud. Cojocna[4]), în satele de langa Huedin)

1) Cf. I A. Candrea, Psaltirea Scheiana, comparata cu cel lalte psaltiri din sec XVI şi XVII Buc. 1916. şi I. Sbiera, Codicele Voroneţean (glosare)

2) Dictionarele dau un *rusum,* însă ca formă lat. arhaica.

3) Cf. şi G. Giuglea şi, G· Vâlsan, Dela Românii din Serbia, Buc. 1912 p. 11.

4) Este şi un nume de izvor, în această regiune, pe lângă muntele Vlădeasa (satul Rogojelul): *Cioroiul Pchinului* (Pinului).

BDD-A14612 © 1920-1921 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

înseamnă „şipot“ — un onomatopeic şi acesta — adică un ighebuleţ, o scândurică scobită, sau o coaje de copac, sau chiar şi numai firul apei ce ţâşneşte din pământ De la înţelesul acesta din urmă s'a ajuns la acel de „tub“. *Ţûţur* este o reduplicare a cuvântului *tur* (ţur-ţur) care imită murmurul cadenţat al apei ce *ţûrue* (ori *ţûrae, ţârâe*) din tub sau izvor Din **ţûrţur* unul din cei doi *r* a căzut prin disimilare Prin extensiune înţe'esul s'a dat şi „ţurţurilor“ pic torilor ori stropilor ce se formează, prin îngheţare iarna, pe diferite lucruri (haine, păr, streaşini, crengi e c.) cf. şi Chest. Hasdeu, jud. Tel. orman, XIV, 235: „ţuţur I de ghiaţa“) Nu numai pentru apă se poate zice a *ţurui* ori *a ţurui*, ca i iată o a tă întrebuinţare a acestui verb, de asta dată în sens activ, prinsă în jud. Dambovița: „C'o mână *turuieşti* [faină] şi c'o mână mesteci“)[1]) Ceea ce înseamnă că lăsă să pice f ină din mană, puţină câte puţină (cf. „cu ţârâita“).

In Basarabia s'a format iarăşi un verb din acelaşi cuvânt ce imită sune ul lucrurilor ce cad în mici cantităţi, adică *ţur ţur*, ori *ţar-ţâr*. Se zice aclo „*ţârţârâ*[2]) cu uomăt“ şi „cerne de ploaie“ (cf. mai jos „cioroiu“). „*Ţârţâra* cu uomăt“ se zice când cad bobiţele mici şi solide de zăpadă (un fel de grindină mai afânată), care se chiamă în unele părţi "măzăriche" (Jalomiţa şi Braşov) şi dăcă nu mă înşel, am întâlnit şi forma „*târţăriţă*“, care ar fi un derivat din „ţâr-ţârâ.“

De această familie ţine, cum se ştie, şi „*o ţâr, o ţârâ*“, un sinonim cu „*un pic*“, tot de origine onomatopeică şi el.

Cioroiu derivă din a *ciurăi*[3]) care s'a născut prin imitarea sunetului căderii boabelor prin găurile ciurului, şi mai pe urmă s'a extins şi pentru a exprimă murmurul, *târâitul* apei. Se înţelege că mai sânt şi alte derivate în legătură cu formele tratate aci, dar eu am vrut să lămuresc în special pe *ţûţur, ţârţâra, cioroiu*.

---

1) Erâ vorba de pregătirea mâncării numita „colărezi“.

2) Comunicat — între alţi — de d. I. Codreanu, deputat, ţăran din Soroca.

3) Cf. Tiktin o. c. şi O, Densuşianu — I A. Candrea. Dicţ. Etim., la forma *ciur*.

BDD-A14612 © 1920-1921 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul“
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

A uștà.

Lexiconul de la Buda dă acest cuvânt cu înțelesul de „a căscà“ *(uș ezu* v. oftezu“). Cu acelaşi înțeles se aude şi în ținutul Rodnei[1]) şi în jud. Romanați[2]).

Este lat. *oscito, -are,* care însemna a căscà. Înțelesul a evoluat puțin, de la „a căscà, a întredeschide gura“, la „a oftà“ prin faza „a căscà cu zgomot“, cu obicinuitul quasi-oftat, cu care este de multe ori împreunat căscatul. Desvoltarea fonetică s'a făcut astfel: *oscitare* > **uștеta* > *uștа,* prin reducerea lui *e* aton.

Indic. prez. a trebuit să fie **oaștet,* apoi *ùștet,* prin schimbarea lui *o* inițial în *u,* supt influența formelor neaccentuate, şi apoi *uș', uștez* (cf. Lex Bud.), atras fiind de celelalte verbe de conj. I-a, care au indic. prez. în *-ez.* Cuvântul s'a păstrat în mai multe limbi romanice, ajungând în unele la acelaşi înțeles ca şi în limba română.

Iată formele pe care le dă dl. Meyer-Lübke o c. it *russare:* log. *ruskidare* „schnarchen“, log. *oskidu* „Schluchzen“; +*suscitare:* friaul. *soseda* „gähnen“, veneț. *sustar,* obwald. *sušdá,* friaul. *sustà* „seufzen“, provens. *suska* „seufzen, schluchzen“.

Păstrarea acestui cuvânt alături de *cascà* < lat. *cascare,* de la care n'au rămas urme, decât în italiană şi sardă (dialectul logudorez), arată că într'o vreme nu depărtată a fost o destul de mare bogăție de termini legați de vieața fizică sau psichică a poporului român, chiar dacă între acei termini nu existau decât nuanțe mici suptile de înțeles, cum e cazul şi cu *piersică,* de care am vorbit mai sus. Limba română n'a sărăcit aşa de mult în ce priveşte elementele latine, în tot cazul nu aşa de repede, cum ne vine une ori să credem, că după luptă îndelungată cu elementele streine ale atâtor limbi din jurul nostru ce au dat năvala pe atâtea căi, politice, etnografice, culturale, comerciale et., cum nu e cazul cu nici una din celelalte limbi romanice, cari au avut totdeauna în țările unde s'au vorbit, nenumărate mijloace de resistență. De acestea limba noastră a fost lipsită aproape total. **G Giuglea**

1) Comunicat de Dl N Drăgan
2) Com. de d-şoara F. Florescu, profesoară.

BDD-A14612 © 1920-1921 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul“
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)